

Aksjosfera duszy – dusza w aksjosferze. Antropologiczno-językowe wizerunki duszy w perspektywie międzykulturowej, pod red. J. Jurewicz, E. Masłowskiej, D. Pazio-Włazłowskiej, Warszawa: IS PAN 2018, s. 713-724.

Rozdział 41

Droga miłości w duchowości *Sacré Coeur* - na przykładzie Orędzia Jezusowego przekazanego s. Józefie Menéndez

Streszczenie

Przedmiotem tego opracowania jest ukazanie drogi miłości w duchowości Zgromadzenia Najświętszego Serca Pana Jezusa (*Sacré Coeur*) jako drogi każdego człowieka do odnalezienia własnej tożsamości i powołania oraz zgłębienia istoty duszy będącej boskim pierwiastkiem złożonym w człowieku, drogi, która wiedzie przez poznanie przymiotów i pragnień Serca Boga. Rozważania zostaną oparte na słowach Orędzia Jezusa skierowanych do siostry Józefy Menéndez, a przez nią do całego świata.

Słowa kluczowe: orędzia Jezusa, Józefa Menéndez, *Sacré Coeur*, mistycyzm, droga duchowa.

1. Wprowadzenie

Głównym charyzmatem każdego zgromadzenia zakonnego jest odkrywanie Miłości Boga, życie tą Miłością i niesienie jej innym. Nie inaczej jest ze Zgromadzeniem Najświętszego Serca Pana Jezusa, w którego duchowości zawarły się wszystkie najważniejsze elementy, stanowiące o prawdziwej i żywej wierze. Poznawanie Boga przez odkrywanie przymiotów Jego Serca jest jedną z dróg, którą podążają Siostry. Chciałoby się rzec, iż Bóg, powołując to zgromadzenie, wyznaczył mu rolę najważniejszą. Jego charyzmat jest aktualny szczególnie dziś, gdy świat tak daleko odszedł od Boga i wszechobecny jest głód miłości, gdy to, co duchowe zostało zepchnięte na margines życia i potrzeb. A przecież na dnie serca i duszy każdego człowieka mieszka Ten, który dał mu życie z miłości, i ta miłość nigdy nie ustała.

Jesteśmy dziećmi Boga miłości i to ona winna opisywać nas najpełniej. Czy tak jest dzisiaj? Niestety, nie. Gdyby tak było, świat byłby oazą dobra, pokoju i harmonii. Tęsknota za tym, co utracił, drzemie w każdym człowieku. Pragniemy miłości, a więc tak naprawdę pragniemy Boga samego. On w swojej dobroci i nieskończenie pięknej Miłości nieustannie wychodzi nam na spotkanie, by dać Siebie, zaprasza do relacji, do powrotu do Tego, od

Którego wyszliśmy, bo tylko w Nim możemy odnaleźć swoją tożsamość, spełnienie i radość. Gdy swoim oddaleniem i zanurzeniem w świecie zagłuszamy Boga w sobie, Jego wołanie w Eucharystii czy w Słowie Bożym, również wtedy nie rezygnuje z nas: przychodzi w znakach czasu, sytuacjach, w ludziach, w świętych obcowaniu, w naszych Aniołach Stróżach, wreszcie w darze objawień Maryjnych i swojej szczególnej obecności w przesłaniach kierowanych za pośrednictwem dusz wybranych.

Przedmiotem niniejszych rozważań będą orędzia Pana Jezusa przekazywane światu przez siostrę Józefę Menéndez (1890–1923) ze Zgromadzenia Najświętszego Serca Pana Jezusa (*Sacré Coeur*)¹. S. Józefa Menéndez w Polsce jest prawie nieznana. Była Hiszpanką, która z powodu przedwczesnej śmierci matki i konieczności utrzymywania rodziny dopiero w wieku 30 lat mogła spełnić pragnienia swego serca i wstąpić do Zgromadzenia *Sacré Coeur* we Francji. Była prostą, skromną zakonnicą, koadiutorką, wykonującą w klasztorze prace służebne, a zarazem mistyczką obdarzoną łaską wizji Jezusa. Pan Jezus niemal przez 4 lata dzielił się z nią pragnieniami swego Serca, uczynił narzędziem do przekazywania ludziom orędzia miłości i miłosierdzia. Z woli Bożej spisywała je, by świat (lepiej) poznał piękno i głębię miłości Boga do stworzeń. Zapiski te, kierowane nie tylko do niej czy współsióstr, ale także do wszystkich ludzi, stały się zaproszeniem do wejścia w osobistą i głęboką relację z Bogiem, który kocha swe dzieci całym sercem i łaknie ich miłości. S. Józefie Menéndez dana była również łaska widzenia Trójcy Świętej, odwiedzała ją i wspierała Maryja, św. Jan Ewangelista oraz założycielka Zgromadzenia Najświętszego Serca Jezusa – św. Magdalena Zofia Barat. Jej życie było drogą modlitwy i ofiary całopalnej za grzechy. Z woli Bożej doświadczała cierpień zastępczych, szczególnie za kapłanów. Była atakowana przez szatana, uprowadzana do piekła, gdzie doświadczała cierpień duszy i ciała, współuczestniczyła w męce Jezusa.

Wcześniej tajemnice miłości Jezus objawił św. Małgorzacie Marii Alacoque (1647–1690), francuskiej wizytce, prosząc o propagowanie nabożeństwa ku czci Jego Najświętszego

¹ Ukazało się kilka edycji przekładów orędzi z języka francuskiego na polski – tytuł oryginału *Un Appel l'Amour. Le Message du Coeur de Jésus Au monde et sa Messenger Re Soeur Josefa Menédez* (*Un Appel l'Amour. Le Message du Coeur de Jésus* 1938). Opublikowane zostały w wyborze, w postaci niewielkiego tomiku *Orędzie Miłości i Miłosierdzia* (*Orędzie Miłości i Miłosierdzia* 1948), bardzo poczytny swego czasu *Apel Miłości* (*Apel Miłości* 1949), *Największa Miłość. Siostra Józefa Menéndez. Świadek tej miłości*, wybór, opracowanie i tłumaczenie: zakonnice i wychowanki *Sacré Coeur* (*Największa Miłość. Siostra Józefa Menéndez. Świadek tej miłości* 1988). W roku 2007 wyszło drukiem dzieło najpełniejsze: Józefa Menéndez, *Wezwanie do Miłości. Zapiski objawień Pana Jezusa Siostrze Józefie Menendez, zakonnicy Najświętszego Serca Jezusa (Sacré Coeur)* (Menéndez 2007). Ostatnią publikacją jest: S. Józefa Menéndez, *Najpiękniejsza Miłość świata Najświętsze Serce Jezusa* (Menéndez 2014), w której orędzia zostały przedstawione w układzie tematycznym, w kontekście Pisma Świętego, dokumentów Soboru Watykańskiego II oraz pism świętych Kościoła.

Serca (Dufour 2008; Gąsior, Królikowski 2012; Ladame 2008). Była to odpowiedź na szerzący się wówczas jansenizm, który skupiał uwagę na Sprawiedliwości Boga, budząc na nowo ufność w Jego Miłość i Miłosierdzie. Do nabożeństwa przypisał obietnice duchowych łask dla podążających za tym wezwaniem oraz ich bliskich: najważniejszą jest obietnica śmierci w łasce uświęcającej dla tych, którzy przez dziewięć kolejnych pierwszych piątków miesiąca będą przyjmować Komunię Świętą wynagradzającą Jego Sercu (Joãozinho 2011).

Kolejną, szczególną swoją powierniczką Jezus uczynił św. Marię Faustynę Kowalską (1905–1938), zakonnicę ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia (Górny, Rosikoń 2010; Siepak i Dłubak 2000; Tokarska 2007). Misją s. Faustyny było przekazanie światu orędzia o Miłosierdziu Bożym, bezgranicznej miłości Boga i zaproszeniu do ufego zawierzenia Mu swojego życia, ofiarowanie Koronki do Bożego Miłosierdzia, odmawianej w Godzinie Miłosierdzia, czyli w chwili konania Jezusa na krzyżu oraz Święta Miłosierdzia Bożego – Bóg przypisał do nich wielkie obietnice (Kowalska 2008: 14–16). Orędzie to niejako poprzedziły przesłania Serca Jezusowego przekazane s. Józefie Menéndez. Obie zakonnice zmarły w wieku 33 lat².

.2. Drogi miłości – pragnienia Serca Jezusa

.2.1. Miłość wzajemna, pocieszająca, ufna

Treści, które przekazuje Jezus, są treściami ewangelicznymi, prowadzącymi do życia Dobrą Nowiną w codzienności, są wołaniem Jego Serca przepełnionego miłością do człowieka, wołaniem o chwilę zatrzymania i zwrócenia swych oczu na Boga. On pragnie przyjąć nas takimi, jakimi jesteśmy, i dzielić z nami nasze życie, pragnie, abyśmy poddali je woli Bożej i na powrót stali się Jego dziećmi, żyjącymi na Jego chwałę w wolności od tego, co proponuje świat.

Droga miłości w duchowości *Sacré Coeur*, na którą zaprasza sam Jezus, jest więc odpowiedzią na pragnienia Jego Serca, jest zarazem drogą życia duchowego, realizującego pouczenia dotyczące obowiązków duszy wobec Boga, samego siebie i bliźniego.

Jakie są zatem pragnienia Najświętszego Serca?

Pan Jezus mówi do s. Józefy: „Pragnę, aby cały świat dowiedział się, że jestem Bogiem Miłości, Przebaczenia i Miłosierdzia” (Menéndez 2007: 581). Burzy to, często

² Por. prace zestawiające duchowe doświadczenia św. Faustyny i św. Małgorzaty Marii Alacoque, będące próbą odpowiedzi na pytanie, czy orędzie o Miłosierdziu Bożym wyrasta z orędzia z Paray-le-Monial, np. Stanisław Jarzyna scj, 2008 oraz krótkie studium ukazujące podobieństwa drogi duchowej i Orędzia Miłosierdzia objawionego św. Faustynie i s. Józefie Menéndez – s. Janina Gwóźdź, s. Beata Florek sc, *Siostra Józefa i Siostra Faustyna*, <http://www.oeuvre-du-sacre-coeur.be/Siostra-Jozefa-i-Siostra-Faustyna>.

jeszcze funkcjonujący w świadomości ludzi, obraz Boga sprawiedliwego, surowego i dalekiego: „Jestem Bogiem, lecz Bogiem miłości. Jestem Ojcem, ale Ojcem, który kocha czule, a nie z surowością. Serce moje jest nieskończenie święte, lecz i nieskończenie łagodne. A znając nędzę i słabość ludzką, nachyla się ono ku biednym grzesznikom z nieskończonym miłosierdziem” (Menéndez 2014: 33). Prosi, by dusze miały dziecięcą ufność w Jego przebaczącą Miłość: „Pragnę, by wierzyły w Moje miłosierdzie, by wszystkiego wyczekiwały od Mej dobroci, by nigdy nie wąpiły w moje przebaczenie” (Menéndez 2014: 30). Po wielokroć zapewnia o niekończącej się Miłości Ojca, wybaczącej i czulej, chce, by dusze spodziewały się wszystkiego od Jego Serca, by były Go pewne, bowiem największy nawet grzesznik ma prawo do Bożego miłosierdzia:

Kocham dusze, które, popełniwszy grzech, z pokorą przychodzą Mnie prosić o przebaczenie. Kocham je także, gdy oplakują swój drugi grzech. I jeśli się to powtarza, nie mówię miliard, ale milion miliardów razy, kocham je i przebaczam im zawsze i zmywam tą samą Krwią tak samo ostatni, jak i pierwszy upadek (Menéndez 2014: 30–31).

Przyjęcie miłosierdzia prowadzi do przemiany serc, do odwrócenia od grzechu i wejścia świata na drogę pokoju i miłości. Wymaga jednak aktu woli, decyzji o przyjściu do Ojca, uznaniu swojej niewystarczalności i słabości, szukaniu w Nim pomocy i współpracy z Jego łaską – w zamian przynosi spełnienie Bożych obietnic. „Jesteście biedni, nędzni, bezsilni, nikczemni. Dobrze! Ale przyjdźcie do Mnie i zacznijcie lepsze życie. [...] Ja jestem waszym bogactwem, waszym „uzupełnieniem” (Menéndez 2014: 35); „To nie grzech najbardziej rani moje Serce, ale fakt, że po popełnieniu grzechu nie szukają w Nim ucieczki” (Menéndez 2007: 297). Po kilku latach to samo zaproszenie do zanurzenia się w niewyczerpanym Miłosierdziu Bożym zapisze s. Faustyna w swoim *Dzienniczku*:

Powiedz zbolącej ludzkości, niech się przytuli do miłosiernego Serca Mojego, a Ja ich napelnę pokojem”; „Dziś wysyłam cię do całej ludzkości z moim miłosierdziem. Nie chcę karać zbolącej ludzkości, ale pragnę ją uleczyć, przytulając ją do Swego miłosiernego Serca (Kowalska 2008: nr 1074, nr 1588).

Przez s. Józefę Pan Jezus kieruje do świata orędzie, w którym mówi, że Miłość jest niekochana, a tak bardzo pragnie wzajemności:

Miłości szukam. [...] Moje Serce dlatego jest zranione, ponieważ często zamiast miłości doznaję oziębłości. Dajcie Mi miłość, dajcie Mi dusze! Łączcie wasze czynności z Moim Sercem. Trwajcie ze Mną, bo Ja zawsze jestem z wami. Ja jestem Miłością samą i pragnę jedynie miłości. Gdyby dusze wiedziały, jak czekam na nie, pełen miłosierdzia! Jestem Miłością nad miłościami! Tylko przebaczenie sprawia Mi ulgę! (Menéndez 2007: 307).

Jak zatem człowiek może kochać Boga? Kochać to uczynić ze swego życia akt miłości nieustannie wielbiącej Boga, w sobie, w innych, w wydarzeniach dnia codziennego, w zwykłych czynnościach, tak by zlewała się z nim modlitwa miłości. Pięknym jej wyrazem są

akty strzeliste, do których zaprasza Maryja. Dyktuje taki akt s. Józefie: „Powtarzaj słowa, które Mu się podobają: O Oblubieńcze mój, który również jesteś moim Bogiem, spraw, aby moje serce stało się płomieniem czystej miłości do Ciebie!” (Menéndez 2007: 397). Niebo przekazywało je również innym mistykom, by przywołać tak znany w dzisiejszych środowiskach katolickich akt strzelisty sługi Bożej s. Marii Konsolaty Betrone: „Jezu, Maryjo kocham was, ratujcie dusze!”, który nadał kierunek jej drodze duchowej i posłannictwu miłości³, czy Alicji Lenczewskiej, współczesnej mistyczki: „Dziękuję Ci, że jesteś wciąż przy mnie i mnie kochasz”⁴. Ich wypowiedzianie otwiera serce, podnosi ducha, wydobywa z wnętrza najczystsze uczucia i pragnienia, powtarzane często zaczynają niejako żyć w duszy, napędzając radością, siłą i miłością. Chronią, gdy człowiek dotknięty napływem ciemnych myśli i uczuć, do nich się ucieka. Są niewątpliwie ważnym elementem modlitw prowadzących do coraz ściślejszej komunii z Ojcem. Podyktowany s. Józefie akt strzelisty wyraża pokorę duszy zdającej się na Boga, bezradnej wobec własnej małości i niemocy, rozumiejącej, że sama z siebie nie potrafi kochać, nie może nic, wyraża zarazem ogromne pragnienie tego, co jest najważniejsze, co jest istotą duszy, warunkiem koniecznym życia w obfitości, spełnionej tęsknoty za byciem sercem przy Sercu Jezusa. Jest pragnieniem czystej i doskonałej miłości Boga. O wartości tego i innych aktów strzelistych świadczy fakt, że pochodzą od samego Jezusa i Jego Matki.

Wiele słów potwierdzających wagę aktów i uczynków płynących z serca odnajdujemy również w *Dzienniczku* św. s. Faustyny, np.

Jeden akt czystej miłości ku Mnie milszy Mi jest niżeli tysiące hymnów dusz niedoskonałych. Jedno twoje westchnienie miłości wynagradza Mi za wiele zniewag, jakimi Mnie karmią bezbożnicy. Najdrobniejszy uczynek, czyli akt cnoty, ma w oczach Moich niezmierną wartość, a to dla wielkiej miłości, jaką masz ku Mnie. W takiej duszy, która żyje wyłącznie miłością Moją, króluję jako w niebie. Dniem i nocą czuwa nad nią oko Moje i znajduję w niej Swoje upodobanie i mam nakłonione ucho na prośby i szept jej serca, a często uprzedzam prośby jej (Kowalska 2008: nr 1489).

W przekazywanych orędziach znalazły się modlitwy ofiarowane na różne okoliczności. Jedną z nich, która doskonale wyraża stan ducha i uczucia serca, wyrastające z

³ Siostra Maria Konsolata (Pierina) Betrone (1903–1946) – zakonnica Zgromadzenia Klarysek Kapucynek w Turynie, obdarzona łaską szczególnej zażyłości z Bogiem, wizji i wewnętrznych rozmów z Jezusem. Jej droga duchowa, nazwana „maleńką drogą miłości”, była realizacją otrzymanego Orędzia miłości Serca Jezusa do świata, odpowiedzią na Jego miłość nieustanną miłością. Opisał je o. Lorenzo Sales, spowiednik i kierownik duchowy s. Konsolaty (Sales 2002; Sales 2007), por. też (*Shuga Boża s. Konsolata Betrone*).

⁴ Alicja Lenczewska (1934–2012) – polska mistyczka, która pozostawiła po sobie dwa dzienniki duchowe: *Świadectwo* i *Słowa pouczenia*, będące zapisem rozmów z Panem Jezusem, mistycznych przeżyć i duchowego wzrostu, wzbogacone tekstami potwierdzającymi z Pisma Świętego, które otrzymywała po modlitwie (Lenczewska 2016a; Lenczewska 2016b).

postawy dziecięctwa, jest modlitwa miłości i pokory, podyktowana s. Józefie przez Maryję, jako odpowiedź na jej prośbę o modlitwę najmiłszą Sercu Jezusa:

O najśłodszy i najukochańszy Jezu! Gdybyś nie był moim Zbawicielem, nie śmiałabym przyjść do Ciebie! A Ty jesteś moim Zbawcą i moim Oblubieńcem, a Serce Twoje miłuje mnie miłością najczulszą i najgorętszą, miłością, do jakiej żadne inne serce nie jest zdolne.

Chciałabym odwzajemnić tę miłość, którą dla mnie żywisz. Dla Ciebie, który jesteś moją jedyną miłością, chciałabym mieć żar serafinów, czystość aniołów i dziewic, świętość błogosławionych, którzy Cię posiadają i uwielbiają w Niebie. O, gdybym mogła Ci to wszystko ofiarować, byłoby to jeszcze za mało na wysławianie Twej dobroci i miłosierdzia. I dlatego oddaję Ci moje biedne serce takie, jakie ono jest, z całą jego nędzą, słabością i dobrymi pragnieniami! Racz je oczyścić w swojej Krwi, racz je sam przekształcić i rozplomiwić czystą i gorącą miłością. W ten sposób to biedne stworzenie, jakim jestem, niezdolne do żadnego dobra, a podatne na wszelkie zło, będzie Cię miłowało i wielbiło jak serafini, płomienni miłością wśród niebian.

Proszę Cię wreszcie, o Najśłodszy Jezu, racz wlać w moją duszę świętość swego własnego Serca, a raczej tak je pogrąż w swoim Boskim Sercu, abym przez nie Cię miłowała, służyła Ci i wielbiła Cię i abym w nim zagubiła się na całą wieczność!

Proszę Cię o tę łaskę dla wszystkich osób, które kocham. Niech one złożą Ci za mnie cześć i chwałę, której pozbawiły Cię moje zniewagi!” (Menéndez 2007: 396-397).

Kochać Boga to znaczy również odkrywać przymioty Najświętszego Serca, zachwycić się nimi i starać się je naśladować, nieść Bożą Miłość, nadzieję i miłosierdzie do świata tak mocno dotkniętego rozłamami, nienawiścią, materializmem, hedonizmem, samotnością i rozpaczą. Jest to zarazem nowa ewangelizacja na obecne czasy. Każdy człowiek pragnie tego samego: akceptacji, uwagi, ciepła, miłości, pokoju, spełnienia i szczęścia, lecz nie znajduje ich w świecie bez Boga. To do niego Pan Jezus przez Jana Ewangelistę kieruje słowa zaproszenia: „Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: strumienie wody żywej popłyną z Jego wnętrza” J 7,37–38. Otwarcie się na przyjęcie Ducha Świętego, doświadczenie Jego obecności i napełnienie się Jego Miłością jest warunkiem koniecznym przemiany i uzdrowienia. Być żarliwym w miłości i nieść Boga do innych może tylko ten, kto Go doświadczył, kto jest pełen Jego łaski, kto dostrzega Jego obecność każdego dnia. Nie o wielkie dzieła jednak chodzi, lecz o wierność w codzienności, w wypełnianiu z miłością obowiązków stanu. Jezus nalega też, by składać w darze Ojcu, za siebie i za innych, Jego Krew i Rany, pragnienia i zasługi Serca oraz tajemnic życia i wynagradzać przez nie Bogu. „Ofiaruj Ojcu Przedwiecznemu cierpienia mojej męki za nawrócenie dusz”; „... proszę, abyście ofiarowały swe prace i cierpienia w zjednoczeniu z nieskończonymi zasługami mego Serca” (Menéndez 2007: 407; 573).

Miłość jest więc odpowiedzią na wołanie Boga, który zniżył się do swoich stworzeń, by prosić je o miłość i poznanie Jego Serca. Powinna być złączona z ufnością, czyli

poczuciem bezpieczeństwa w Bogu miłującym i miłosiernym, oczekując odeń wszystkiego, co najpiękniejsze i tego, co po ludzku wydaje się niemożliwe.

41.2.2. Zawierzenie – dziecięstwo duchowe

Droga miłości w duchowości *Sacré Coeur* wiedzie również drogą dziecięcego zawierzenia Sercu Jezusa przez Serce Maryi, oddania się jej w opiekę, bo ona jako Matka Boga i Kościoła wie najlepiej, co jest najlepsze dla jej dzieci, jaką drogę świętości i służby Kościołowi powinny wybrać. Píše o tym również św. Ludwik Grignion de Montfort w *Traktacie o prawdziwym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny*, gdzie poucza o świadomym, pełnym zaufania, bezinteresownym ofiarowaniu się Najświętszej Dziewicy w niewolę miłości, jako najpewniejszej i najprostszej drodze wiodącej do świętości, przez oddawanie jej całych siebie, ze wszystkimi dobrami duchowymi i doczesnymi, (Grignion de Montfort 2014)⁵.

Najpiękniej wyraził tę prawdę sam Jezus, odpowiadając na czułość i delikatność swej Matki w słowach przekazanych s. Józefie. Podyktował jej modlitwę pełną gorącej miłości, zapraszając tym samym do bliskiej, ufnej, wielbiącej relacji z Maryją:

O Matko, czuła i kochająca, Dziewico najroztropniejsza, Matko mego Odkupiciela, pozdrawiam Cię dzisiaj miłością synowską, do jakiej tylko jest zdolne serce dziecka.

Tak, dzieckiem Twoim jestem, a ponieważ słabość moja jest tak wielka, więc wezmę płomienny żar Serca Twego Boskiego Syna i z Nim będę Cię pozdrawiać, jako najczystsza ze stworzeń, zostałaś bowiem ukształtowana w myśl pragnień Boga, trzykroć świętego.

Poczęta bez zmyślenia grzechu pierworodnego, wolna od wszelkiego zepsucia, Ty byłaś zawsze wierna natchnieniom łaski, a dusza Twa nagromadziła tyle zasług, że wzniosła się ponad wszelkie stworzenie.

Wybrana na Matkę Jezusa Chrystusa, strzegłaś Go w sobie, jak w przyczystym przybytku, a Ten, który sam miał dać życie duszom, wziął życie od Ciebie i od Ciebie przyjmował swój pokarm. O Dziewico nierównana! Dziewico Niepokalana! Rozkoszy Trójcy Przenajświętszej! Ty jesteś podziwem aniołów i świętych! Tyś jest radością Nieba!

Gwiazdo zaranna, różany krzewie wiosenny, Lilio śnieżna, Fiołku pachnący, Ogrodzie uprawny i dla rozkoszy Króla niebios zachowany! Ty Matką moją jesteś. Dziewico najroztropniejsza, Arko drogocenna, wszelakich cnót pełna! Tyś Matką moją, Ucieczko grzeszników! Pozdrawiam Cię i raduję się na widok tylu darów, którymi obsypał Cię Bóg Wszemmocny i na widok tylu przywilejów, którymi Cię ukoronował.

Bądź pozdrowiona i wysławiona, Matko Mego Odkupiciela, Matko biednych grzeszników! Miej miłosierdzie nad nami i otocz nas swą macierzyńską opieką.

Pozdrawiam Cię w imieniu wszystkich ludzi, w imieniu wszystkich świętych i wszystkich aniołów.

⁵ „Żaden inny stosunek między ludźmi nie wiąże bardziej jednego człowieka z drugim niż niewolnictwo. Pośród chrześcijan nic innego nie sprawia, że człowiek bardziej i całkowicie należy do Jezusa i Jego świętej Matki niż dobrowolne niewolnictwo. Nasz Pan sam dał nam przykład tego, kiedy z miłości do nas, *formam servi accipiens* »przyjął postać sługi« Flp 2,7. Matka Boża dała nam ten sam przykład, kiedy nazwała siebie służebnicą i niewolnicą Pana. Apostoł uznał za zaszczyt być nazywany *servus Christi*, sługa Chrystusa” Rz 1,1 (św. Ludwik Grignion de Montford 2014: nr 72).

Chciałabym Cię kochać miłością i żarem rozplamionych serafinów, a ponieważ to za mało dla nasycenia moich pragnień, więc pozdrawiam Cię i miłością obejmuję przez Twego Boskiego Syna, który jest mym Ojcem i mym Odkupicielem, mym Zbawcą i mym Oblubieńcem!

Dziewico niezrównana! Pobłogosław Twojemu dziecku. Błogosław wszystkim ludziom! Strzeż ich i oręduj za nimi u Wszechmocnego, który niczego nie może Ci odmówić.

Żegnaj, moja najczulsza i najmilsza Matko. Pozdrawiam Cię na każdy dzień i noc, na czasy wszystkie i na wieczność całą! (Menéndez 2007: 397–399).

S. Józefa powie później, że nigdy Serce Jezusa nie wydawało się tak piękne, a Jego głos tak pełen entuzjazmu.

Maryja zapewnia o swojej miłości i sile. Jako Matka Jezusa, Odkupiciela i Boga, obdarzona wieloma łaskami i przywilejami, uczy postawy pokory i ufności. Prosi, by upokarzać się przed Nim z powodu swojej małości, by ją odważnie i z prostotą wyznawać, nie tracąc jednocześnie ufności w Jego Miłość, nie szukać oparcia w sobie czy w drugim człowieku, ale we wszystkim zdawać się na Jezusa.

Pozostań bardzo prosta, bo w niebie całą twoją chwałą będzie twoja prostota. Malutkie dzieci nie posiadają żadnych zasług nabytych. Tak jest i z tobą. Jesteś umiłowaną Jego Serca, choć nic w tym kierunku nie zrobiłaś. To On działa w tobie, On cię przebacza i On cię kocha (Menéndez 2014: 55).

Uległa i ufna postawa dziecka, które nie potrafi nic zrobić, a więc nie może też niczego sobie przypisać, zapewnia mu prowadzenie Ojca. On sam podniesie je do swego Serca, do którego nie potrafi wspiąć się o własnych siłach. „Jeśli się nie odmienicie i nie staniecie jak dzieci, nie wejdziecie do Królestwa niebieskiego” Mt 18,3; „Jak matka pieści swe dziecko, tak ja was pocieszać będę, przy piersiach was poniosę i będę was kołysać na mych kolanach” Iz 66,12–13. Najważniejsze, by być przed Nim jak dziecko, które ma prawo do błędów, bezradności, niewiedzy i nieumiejętności, często potyka się, zniechęca i upada przed piętrzącymi się trudnościami. To dziecko wie jednak, że nie jest samo, bo nieustannie jest przy nim kochający i wszechmocny Ojciec, który podźwignie, wszystkiemu zaradzi, a Jego miłość jest bezwarunkowa i niezmienna. Maryja poucza s. Józefę, że przez jej małość właśnie i słabość Jezus będzie odbierał sobie chwałę i w ten sposób wyraźniej ujawni się Jego dobroć i moc. „[...] pragnę, abyś całkowicie do Mnie należała, abyś była wierna i odpowiedziała na moją miłość. [...] Ja wykonam całą pracę, do ciebie należy kochać i całkowicie Mi zawierzyć” (Menéndez 2014: 202-203). Nie mają znaczenia wady, złe skłonności i upadki, bo Jezus obmywa je Swoją Krwią, liczy się tylko wiara i ufność. „Jedyne pragnienie mego Serca to uwięzić cię w nim, ogarnąć cię moją miłością, a potem z twojej małości i z twojej słabości uczynić drogę miłosierdzia dla wielu ludzi...” (Menéndez 2014: 203).

Droga dziecięstwa duchowego przyświecała również innym mistykom. Św. Teresa od Dzieciątka Jezus nazywała ją „małą drogą” albo „windą do nieba”. Medytując nad *Hymnem o Miłości* św. Pawła (1 Kor 13) odkryła, że świętość polega na zanurzeniu w miłującym Sercu Boga i podążaniu drogą miłości⁶. Zrozumiała, że uznawanie swej małości, ufne oczekiwanie wszystkiego od Boga i zdawanie się na Niego we wszystkim jak dziecko wobec swoich rodziców, jest kluczem do Jego Serca. Z kolei dzięki s. Konsolacie Betrone Kościół mógł poznać jej *maleńką drogę miłości*. Głosiła światu orędzie nieskończonej miłości i miłosierdzia Serca Jezusa, kontynuując tym samym misję św. Teresy od Dzieciątka Jezus, a zarazem s. Józefy Menéndez czy s. Faustyny. Była to propozycja prostej świętości, dostępnej dla dusz najmniejszych, które stają przed Bogiem z pustymi rękoma, nie mając nic, prócz świadomości swojej małości i całkowitej zależności, oddane Bożej miłości bez zastrzeżeń, z wdzięcznością przyjmujące Jego wolę.

Warunkiem życia w bliskości Ojca i otrzymania łask jest więc dziecięce zawierzenie się i ufność w Bożą dobroć, miłość i miłosierdzie, będąca pewnością, oczekująca wszystkiego, która otwiera Jego hojność względem duszy. Ta postawa niejako „ściąga” na siebie skarby łask, a zarazem pociesza Serce Boga i przynosi Mu chwałę. „... jeżeli wątpię we Mnie, nie czcą Mego Serca. Natomiast wstawiają Mnie, kiedy ze spokojną pewnością oczekują wysłuchania prośby, wiedząc dobrze, że mogę im odmówić tylko tego, co nie służy dobru ich duszy. [...] Ufność wyjedna im niezliczone łaski nie tylko dla siebie, ale i dla drugich” (Menendez 2014: 158). Jest też wyrazem okazywanej czci i miłości. Jej echa znajdujemy również w orędziach przekazywanych św. s. Faustynie: „Powiedz duszom, że z tego źródła miłosierdzia dusze czerpią łaski jedynie naczyniem ufności. Jeżeli ufność ich będzie wielka, hojności Mojej nie ma granic” (Kowalska 2008: nr 1602).

41.3. Refleksje końcowe

Droga miłości w duchowości *Sacré Coeur* prowadzi przez poznanie Serca Jezusa, Jego pragnień, przymiotów, przez przebywanie z Nim we własnym wnętrzu i dzielenie się swoją codziennością, do życia w zjednoczeniu z Ojcem w miłości. Wypływa z niej postawa zaufania wobec Boga, kontemplacja Jego miłującej obecności w duszy i w świecie. Jest nią również okrywanie swoich czynów zasługami i Krwią Jezusa, służba i praca nad ratowaniem dusz, niesienie im Bożej miłości i miłosierdzia oraz gorliwość o chwałę Ojca. Droga ta

⁶ „O Jezu, miłości moja! Moje powołanie, odnalazłam je nareszcie, Mojem powołaniem jest miłość! Tak, znalazłam me miejsce w Kościele św., a to miejsce Ty, o Boże, sam mi dałeś; w samym sercu matki mej, Kościoła św. będę miłością!” (Teresa od Dzieciątka Jezus 1902: 210–211).

wiedzie przez przyjęcie do swego życia Maryi, wzorem św. Jana Apostoła, zawierzenie się Jej i uczynienie swoją powierniczką i orędowniczką u Boga.

Zaproszenie do wejścia na drogę miłości Pan Jezus zawarł w Słowie Bożym, kierował je do świata również przez wiele innych wybranych dusz. Miłość bowiem budzi nadzieję, podnosi, otwiera na nowe życie, przemienia i przewycięża wszelkie zło. Jest to droga na wskroś ewangeliczna, a zarazem prosta i uniwersalna, do której zaproszeni są wszyscy.

Bibliografia

Apel miłości czyli Orędzie Boskiego Serca Jezusowego do świata i Jego posłanka siostra Józefa Menéndez koadiutorka Zgromadzenia Sacré Coeur 1890–1923, 1949, Buffalo: Felicjana.

Un Àppel l'Amour. Le Message du Coeur de Jésus Au monde et sa Messenger Re Soeur Josefa Menédez, 1938, Toulouse: Éditions de l'Apostolat de la Prière.

Balter L. sac, 2002, *Przez Jezusa do Maryi w Orędziach Jezusa*, w: *Przez Jezusa do Maryi. Materiały z sympozjum mariologicznego zorganizowanego przez Polskie Towarzystwo Mariologiczne*, Licheń, 26-27 października 2001 roku, red. Stanisław Celestyn Napiórkowski, Kazimierz Pek, Częstochowa–Licheń: Polskie Towarzystwo Mariologiczne.

Dufour Gérard, 2008, *W szkole Serca Jezusowego ze świętą Małgorzatą Marią. Droga duchowa*, Kraków: Wydawnictwo Księży Sercanów.

Gąsior Anna, Królikowski Jerzy ks., 2012, *Przedziwna historia*, Kraków: Wydawnictwo Księży Sercanów.

Górny Grzegorz, Rosikoń Janusz, 2010, *UFAM. Śladami Siostry Faustyny*, Warszawa: Rosikon Press.

Gwóźdź Janina s., Florek Beata s. sc, *Siostra Józefa i Siostra Faustyna*, <http://www.oeuvre-du-sacre-coeur.be/Siostra-Jozefa-i-Siostra-Faustyna>.

Jarzyna Stanisław ks. scj, 2008, *Święta Małgorzata Maria Alacoque i święta Faustyna*, Kraków: Wydawnictwo Księży Sercanów.

Joãozinho (João Carlos Almeida) o. scj, 2011, *12 obietnic Najświętszego Serca Pana Jezusa danych św. Małgorzacie Marii Alacoque*, Kraków: Wydawnictwo Księży Sercanów.

Kowalska M. Faustyna s., święta, 2008, *Dzienniczek. Miłosierdzie Boże w duszy mojej*, Dodruk do wydania XV, Warszawa: Wydawnictwo Księży Marianów MIC.

- Ladame Jean, 2008, *Święta Małgorzata Maria Alacoque. Uczennica Serca Jezusowego i Jego apostołka*, Kraków: Wydawnictwo Księży Sercanów.
- Lenczewska Alicja, 2016a, *Słowo pouczenia*, Poznań: Wydawnictwo Agape.
- Lenczewska Alicja, 2016b, *Świadek. Dziennik duchowy*, Poznań: Wydawnictwo Agape.
- Menéndez Józefa s., 2014, *Najpiękniejsza Miłość świata. Najświętsze Serce Jezusa*, Kraków: Wydawnictwo WAM.
- Menéndez Józefa, 2007, *Wezwanie do miłości. Zapiski objawień Pana Jezusa siostrze Józefie Menendez zakonnicy Najświętszego Serca Jezusa (Sacré Coeur)*, Kraków: Wydawnictwo WAM.
- Największa Miłość. Siostra Józefa Menéndez. Świadek tej miłości*, 1988, wybór, opracowanie i tłumaczenie: zakonnice i wychowanki Sacré Coeur, Kraków–Warszawa–Struga: Wydawnictwo Michalineum.
- Orędzie Miłości i Miłosierdzia*, 1948, Warszawa: Wydawnictwo księży Jezuitów.
- Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Biblia Tysiąclecia*, wydanie 5, Poznań: Pallotinum.
- Sales Lorenzo o., 2002, *Orędzie miłości Serca Jezusa do świata*, Kraków: Wydawnictwo Dehon.
- Sales Lorenzo o., 2007, *Traktat o małej drodze miłości*, Kraków: Wydawnictwo Dehon.
- Siepak M. Elżbieta s. i Dłubak M. Nazaria s. zmbm, 2000, *Duchowość św. Siostry Faustyny*, Kraków: Wydawnictwo „Misericordia”.
- Sluga Boża s. Konsolata Betrone*, <http://malenkadroga.pl/?id=14&idk=1>.
- Grignon de Montfort Ludwik Maria św., 2014, *Traktat o prawdziwym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny*, Kraków: Wydawnictwo M.
- Teresa od Dzieciątka Jezus św., 1902, *Dzieje duszy czyli Żywot Siostry Teresy od Dzieciątka Jezus i od Najśw. Oblicza karmelitanki bosej 1873-1897 przez nią samą skreślony*, Poznań: Czcionkami Drukarni i Księgarni św. Wojciecha.
- Tokarska Anna Maria Nicola cssj, 2007, *Doświadczenia mistyczne a norma psychiczna na przykładzie Świętej Faustyny Kowalskiej*, Lublin: Wydawnictwo KUL.

The Way of Love in Sacré Coeur Spirituality – on the example of the Jesus Message given to Joseph Menéndez

Summary

The chapter will show the way of love in the spirituality of the Congregation of the Sacred Heart of Jesus *Sacré Coeur* as the pathway of every human being to find his own identity, the essence of the soul as the divine element in man and the way of knowing the qualities and desires of the Heart of God. The reflections will be based on the words of the Message of Jesus addressed to the religious of the Congregation s. Josephine Menendez, and through it to the whole world.

Key words: the Message of Jesus, s. Josephine Menendez, *Sacré Coeur*, mysticism, spiritual way.